Хвилини тягнуться, а мозок мій,
Нічим не натхнутий, не поринає
В дельфічний лабіринт, хоч серце знає,
Яких небесних треба дум і мрій,
Щоб заплатить за дар, поете, твій,
За лавр зелений, що оповиває
Чоло жадібне. Майже біль проймає
Від думки, що піддавсь принаді цій.

А час іде, і марно жду я сну
Розкішного; показує уява,
Як ноги стоптують пиху земну,
І все непам'ять обіймає млява —
І темна думка душу тне смутну,
І не всміхається їй більше слава.